

Forherligelse af vort abnormt udviklede Følelsesliv, den samme hysteriske Tilbedelse af Lidenskab, Overdrivelsen, Fusentasteriet. Ja, jeg synes endog, at Usundheden paa en uhyggelig Maade har bredt sig i de senere Aar, at Lyrikens Svamp er trængt selve Folket ind til Marv og Ben. Det er vel netop ogsaa, hvad den nuværende religiøse Overspændthed — ligesom forhen den politiske — paa en saa sørgelig Maade har bevist. Selv nævnede De før de revolutionære Bevægelser og Varietéerne. Men tror De ikke, at vore Dages anarkistiske Udskejelser har en Del at gøre med daarlig Romanlæsning og opstyltede Forstads-Skuespil? Og er der ikke i vor Tids Frivolitet et tykt Stæk af Livsledens og Verdensforagts ferske Sentimentalitet? . . . Men jeg sidder stadig og taler, og tænker ikke paa, at De er overanstrengt. Jeg trætter Dem, ikke sandt? Jeg skal gaa nu! De ser bleg ud, Frøken!”

„Det har Intet at sige. Bliv kun! . . . Jeg sidder blot og forundrer mig over, at det er en Præst . . . en kristen Præst, jeg hører tale. Jeg maa tilstaa, jeg forstaar bestandig daarligere, hvorledes De kan forlige saadanne Anskuelser som dem, De her — og ved saa mange andre Lej-